

næsten foretrække, om det kunde ske vaabenviis ved Fodfolket ligesom ved Rytteriet eller Artilleriet; men jeg indrømmer, at det er igjen at drive Principet noget for vidt; derimod tror jeg ikke, at der er stor Banfælighed ved at bibeholde den nuværende Bestemmelse, hvorefter Fordelingen for Fodfolkets Vedkommende sker brigadeviis. Selvfølgelig kan der af og til opstaa en Banfælighed, og der har vist ogsaa denne Gang ved det store Avancement til Stabsfergentklassen vist sig nogen Banfælighed ved paa en retfærdig Maade at fordele de Paagjældende i Lønningsklasserne; men et saadant Masseavancement turde ikke meget hyppig komme igjen, og naar Avancementet sker enkeltviis, er Banfæligheden ikke længer tilstede. Naar det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) ønskede, at der ikke skulde røres ved Kapitainklassernes Lønninger, vil jeg dog sige, at jeg ogsaa der er en lille Smule uenig med ham. Jeg tror i det Hele, at det var ønskeligt, dersom den samme Gjærning blev lønnet nogenlunde ens. Det er en Selvfølge, at, hvor Gjærningen udrettes af mange Kræfter, nogle ældre, andre yngre, kan det være forskelligt, da er det rigtigt at give de ældre noget Mere for den samme Gjærning end de yngre; men det forekommer mig, at man her ved at fordele Kapitainklassen paa tre Lønningsklasser gaar for vidt. Jeg vilde foretrække, om den blev delt i to Lønningsklasser, saaledes at den laveste blev filltet lidt høiere og den høieste lidt lavere, end den høitagne Minister har fremsat Forslag om, og jeg tror, at den Tanke, som aabenbart forefævede det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen), bedre vilde blive fyldestgjort paa den Maade, jeg har omtalt, som overhovedet vilde stille en større Del af de ældre Kapitainer fordelagtigere end den Fordeling, der er foreslaaet i Lovforslaget. Endvidere skal jeg bemærke, at derved vilde der ogsaa opstaa en lidt større Afstand, end der nu er, mellem den ældste Kapitainlønning og den yngste Oberstlieutenantslønning. Det ser lidt paafaldende ud, at Afstanden her er 600 Kr., medens Afstanden mellem de forskellige Kapitainlønninger er 800 Kr. Der findes i § 32 en Bestemmelse, som jeg ligeledes varmt vil anbefale det høie Thing. Det dreier sig om en Klasse i Hæren, som er overordentlig sørgelig filltet. Det er Spillemandene af den saafaldte femte Klasse. Det er Folk, der rangere med Underkorporaler og som følge deraf ikke have haft deres Familier Ret til Løgetilsyn, fri Medicin osv., som Underofficersklasserne have. Det er Folk, der i Reglen tjene meget længe i denne Stilling, og der som oftest ere gifte, ernære sig ved deres Musik, naturligtvis hovedsagelig ved deres private Erhverv, og som, naar dette private Erhverv af en eller anden Grund stopper, meget hyppig kunne komme i overordentlig sørgelige Om-

stændigheder, navnlig under Sygdomsforhold. Jeg har selv set flere saadanne Tilfælde i den Afdeling, jeg har den Ære at kommandere, og om end Krigsministeriet, hvor Lighed taler derfor, søger at komme saadanne Folk tilhjælp paa enhver Maade, er det klart, at det vilde være en langt heldigere Stilling, de vilde indtage, naar dette Bidrag til deres Fornødenheder ikke var en Raadesag, men en Ret. Jeg skal derfor paa det Varmeste anbefale denne Bestemmelse. I § 40 findes der ligeledes en Bestemmelse, der vil afhjælpe en Mangel ved den nuværende Lovgivning, som jeg tror, er meget uønskeligt, nemlig Bestemmelsen om Flytningshjælp. Som de Herrer ville vide, er der jo i den nuværende Lønningslov bestemt, at Flytning fra en Garnison til en anden ikke godtgøres, naar den Paagjældende avancerer. Følgen deraf vil meget let være, at en Mand, der avancerer, i det første Aar har Mindre at leve af, end dersom han var bleven staaende i sin tidligere Stilling, og at der kommer den Ulighed tilstede, at af to, der avancere paa samme Sted, faar den ene, der bliver paa Stedet, betydelig større Bøge end den anden, der forflyttes. Til at afhjælpe dette sigter Bestemmelsen i § 40, som vistnok er overordentlig retfærdig. Naar der i denne Bestemmelse staar: „kan der“, formoder jeg, at det er den ærede Ministers Mening dermed, at det skal være en Regel. At denne Regel bliver indskrænket, naar Forslyttelsen er foranlediget ved den Vedkommendes eget Ønske, finder jeg ganske naturligt og i sin Orden. Med Hensyn til Kantonnements- og Felttillæget kan der vistnok være Grund til nærmere at undersøge, hvorvidt der mulig kan gives de Summer, der ere opførte, en mere afrundet Form. Det er lidt besynderlige Summer, der staa; men det er jo rene Bagateller. Jeg skal heller ikke komme nærmere ind paa disse Summers Størrelse overhovedet, derimod ønskede jeg et Dieblit at omtale de i §§ 45 og 49 fastsatte Bestemmelser for Kantonnements- og Felttillæg for Underkorporaler, Menige, Befalingsmandsleber og de Spillemande, der staa i Klasse med dem. Det er jo Meningen med Kantonnements- og Felttillæget, at der derved skulde gives en liden Gaandarakning under de forandrede Forhold, hvort de Paagjældende træde, og saaledes gives dem et lidt rigeligere Udkomme. Der er derfor bestemt et Kantonnementsstillæg af 15 Ore og et Felttillæg af 20 Ore. Dette er i og for sig ikke saa lille i Forhold til Lønningerne; men der er forskellige Ting derved at bemærke. De 5 Ore af Kantonnementsstillæget og de 10 Ore af Felttillæget regnes nemlig som Undermunderingsgodtgjørelse og behandles i Overensstemmelse dermed. Det vil med andre Ord sige, at der under begge de nævnte Forhold kun bliver 10 Ore tilbage som det Kantonnements- og Felttillæg, der kan betragtes som Tilskud til deres egentlige Livsfornødenheder. Men derved er jo atter at bemærke, at i Reglen